

CARTES A UN POETA

Capitol V Un poeta malalt

Maite Soler

Remitent:
Barcons.
Bloque número 1. Apartamento D.1.
Calabozo Guarico.
Venezuela.

Sr. José Sánchez Herrán
12, 4eme et. Rue du Simplon.
1006. Lausanne.
Suïza.

Petare, 4 d'octubre de 1992

Estimat Amic:

Avui t'escric de algú a qui tu coneixies, però al qui jo no vaig conèixer mai, i, la veritat, no sé si m'hagués agradat. T'escric, més que res, com a condol, com a frustració, per treure'm els mals esperits de sobre, perquè se que tu em comprendràs, com sempre ho has fet.

No el vaig conèixer mai, però, diuen d'ell, que era un home extraordinari, segons l'Alvar Barcons, la seva defensa intransigent d'aquells a qui estimava no tenia límits, la seva abnegació, per tenir cura de tot allò que els podia afectar, directa o indirectament, el lloava. Potser el seu perfil de poeta malalt, el seu orgull i, alhora, la seva humilitat, la seva passió pels amics el seu caràcter extrovertit – tothom deia d'ell que era un dandi, en el tracte i en el vestir – ens dona una imatge allunyada de la realitat familiar, de la qual ell s'enorgullia.

Tot plegat m'ha corprès a l'hora de saber el seu patiment, més enllà del que pot resistir l'ànima humana, ell, el gran home. Hom pateix més pels altres que per un mateix, si un està malalt és prou raonable, pot sentir que la malaltia té el seu procés, i controlar allò que sap, allò que coneix, perquè ho tens dins, i és un patiment teu, íntim, però no hi ha res pitjor que la malaltia d'un dels teus, del teu propi fill, de la carn engendrada a força de diari, de tirar endavant, dia darrera dia, de pujar com es puja un arbre en creixement, evitant que ens creixi tort.

Aquest és el cas del seu fill, en Jorge, segons em va explicar l'Alvar i et faig arribar un fragment de la seva carta que vaig llegir des del "calabozo", perquè jo sé que tu n'havies sentit parlar d'ell, encara que no sé si l'havies conegut mai en persona. Tu ja saps, en aquests mons d'exili, tothom sap de tothom, i ningú coneix més del que sap l'altre. Segons explica en la carta, en menys d'un mes tot el seu món se li va ensorrar, aquest, en Jorge, que sí que et puc dir que era amic meu, i per tant, conegut del tot, noi amb carrera i un bon pervindre, optimista, satisfet i content de la vida, tal i com ell imaginava, i tal i com se li oferia.

Francament, sí. Amb tota rotunditat. El que tingui SIDA millor que es mati. Perquè val més la mort que una vida miserable. En Jorge, jo l'anava a veure, no entenia el què em deia, quasi no podia parlar, ni veu, ni timbre, ni volum, res, una veu d'ultra-tomba.

Una de les vegades que el vaig anar a veure, els metges varen entrar a la seva habitació i li van fer una punció perquè tenia el coll del volum d'un neumàtic d'autobús. I el metge va dir que era pus, i que el tenia fins l'esòfag.

Per això no parlava ni menjava, s'estava morint, però, quina mort més horrosa!. Tot pus!. L'infecció ganya terreny per moments, i acaba amb tot, i la mort és paulatina, però segura. I com que no menja, és encara pitjor.

La seva mare li va portar una sopa fina de peix. La va haver de llençar, ell no va voler ni tastar-la.

És una mort per desesperació, i és, també, la rauxa d'un persona contra les forces del mal.

I de tot en tenen la culpa les drogues.

Per descomptat les drogues, com a vici, són les pitjors. Però, totes les drogues influeixen, perquè destrueixen tota l'organització vital de la sang i la preparen per l'anihilament. Es mengen l'ordre i l'essència de la vida, provocant el caos. I, quan les drogues han infiltrat els leucocits, tota la sang està malmesa, podrida, cansada, esmorteïda, i, una petita cosa, com ara, un forúncul, una dent corcada, una transfusió de sang, un acte sexual, fins i tot, res més que un petó, mata.

Es dona la culpa a la sodomia, i que d'una cosa s'arriba a l'altra...

El SIDA és el resultat de les drogues, i, quan parlem de drogues s'inclou també dins del sac a la dels comerços, insertes en segons quins productes de consum. Menjars i begudes. Totes les drogues! Que no són poques! Que venen amb els colors, olors, sabors, de totes les coses, inclosos, fins i tot, en els carmels.

Per descomptat, les drogues del vici són les pitjors, i destrueixen amb més eufòria i amb més impunitat tot allò que troben pel davant. El mateix Jorge ho deia; al final el govern acabarà donant curs legal a tota aquesta merda, hi ha molt de diner darrera.

Ell va començar a fumar marihuana a la Universitat Central. Va ser una carrera llarga i va ser per ell també mortal.

El qui te SIDA, és un desgraciat, per raó natural el malalt d'aquesta peste, porta sofriment a molts, i no té remei. Enfonsa la família i l'arruïna en tots els sentits; moral, econòmicament, físic i sentimental, en tots els sentits. És l'enfonsament de tots els del seu voltant, per això és inaguantable, i, per això, el seu pare l'Alvar, un gran home per hom qui el coneixia, no ho va poder afrontar.

Era massa fort per un home tant dèbil, ell que havia basat tot el seu esforç en pujar una família, sempre pendent dels moviments dels seus fills. Era, a hores d'ara, quan ell mateix s'interpel·lava una i mil vegades, i es feia la mateixa pregunta. Com? Perquè?. Va decidir tallar pel dret, no va poder allargar la seva agonia, transmesa per la del seu fill.

Va fugir del tot, de la vida més que de la mort.

La seva dona es passava el dia al costat del fill malalt, ella no és tant forta, ni tant exigent, potser més savia, sap que tot està fet, i escrit. Cuidava el seu fill i el mimava. Ella quasi que no menjava, i jo, com a bon amic del Jorge, l'ajudava. Em passava el dia buscant medicaments i estris d'higiene.

Recordo una de les vegades en que vaig haver de correr, vaig anar al centre a buscar, sense saber massa a on ho podia trobar, tres parells de lents per cirurgia, que el volien intervenir, i havia de comprar també el salva-lents.

No sabia quan em podien valdre, ni sabia si les trobaria. Els hospitals del govern tenen això, que no tenen res, i tot ho ha de portar la família de la víctima.

Total, que un martiri, tot un intringulis de l'assumpte, una desgràcia global, sencera i mortal.

Al final vaig trobar el que buscava. Em va costar hores moure'm per Caracas, on el trànsit és infernal. Els cotxes no es mouen. Quatre hores rodant, més ben dit, suant, assegut al seient d'escai del taxi, i quatre-cents bolívares que em va clavar.

Al cap i a la fi, no el van operar, i tot el meu sofriment i les despeses varen ésser inútils, i en Jorge, patint.

No enraonava, no respirava, no menjava, no bevia, sembla estar a l'acabament, a la fi de la seva vida. El coll el tenia tan inflat que semblava que tingués un escurçó al seu voltant, tot era pus. Tot sang morta, i això, a la seva mare, a tots els que l'estimàven, ens estava matant també.

Vaig sortit de l'hospital, i no sabia que fer, ni a on dar-la, s'havien quedat la Pepita i la Glòria, companyes de facultat, elles van estar més de sort, elles es varen lliurar de la peste, a l'habitació van quedar per sofrir amb ell, perquè això és un calvari de dolor.

Això no es pot aguantar...!

En menys d'un mes tot es va ensofregar. El primer metge li va diagnosticar un flemò al caixa, res, no res.

Un altre metge li va dir; res d'importància, un virus sense massa transcendència.

Ell va dir que s'en anava de vacances, i el metge li va respondre que, en vuit dies estaria del tot bé.

En menys d'un mes es va manifestar de tal forma l'enfermetat que, ja el tercer metge, li va dir. En menys d'un mes va perdre trenta kilos, en menys, del Congrés a la tomba. Ahir el vaig veure, el van treure de la Morgue, fi, blanc, flac, semblava un maniquí de guarda-roba, senceret, però mort.

El vam portar al cementiri, el vam sepultar. Trenta-vuit anys. El cognom Barcons, també es va sepultar amb ell, no deixa fills.

I el seu pare, que tant havia esperat d'ell....potser massa...

Poema al vent
Aquarel·la i acrílic sobre paper secant
Albert Novellón, 1996